

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Evangelistarivm M. Maruli Spalaten. opus vere
euangelicum, sub fidei, spei & charitatis titulis in septem
libros partitum**

Marulić, Marko

Coloniæ, 1532

VD16 M 1298

In contemptores legis vel euangelij. cap. 9.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35578

libertate donauit nos Christus. Ideoque dominus quinque panes hordeaceos turbæ dedit seruii, veluti quinque libros Moysi. Nos autem pane qui de cælo descendit, vescimur, vt cum eodem qui nos liberauit, ascendamus in cælum. Denique legis pascha cum lactucis agrestibus, quæ amarissime sunt, comedebatur. At in euangelio pars piscis assi cum fauo mellis domino a mortuis resurgenti offertur. vnde & Apostolus clamat dicens: Si cõsurrexistis cum Christo, quæ sursum sunt sapite, non quæ super terram.

Luc. 24.

Colossen. 3.

¶ In contemptores legis vel euange
lij. Cap. IX.

Sed neque legis contemptoribus impune erit, cum diuinus sermo dicat. Qui declinat aures tuas ne audiat legē, oratio eius erit execrabilis. Frustra enim deum precatur, qui dei iussa parui æstimat. Hoc idem per Ieremiam spiritus sanctus affirmat, dicens. Ecce ego adducam mala super populum istum, fructū cogitationum eius, quia verba mea non audierunt, & legem meam proiecerunt. Post hæc denuntiat illis captiuitatem futuram, vt qui ad legis præscriptum sponte seruire deo neglexerunt, inuiti seruiant inimicis dei gentiq; infideli. Et si talia legis præuaricatoribus debentur, quanto magis aduersus euangelij sui irrisores indignatio desæuiet Christi? Horum autem qui euangelium despiciere videntur, tria genera sunt. Alij quippe ne audire quidem volunt diuinos, qui in ecclesia recitantur sermones. Alij autem audiunt, sed quæ præcipiuntur, ea exequi aspernantur, alij vero magis temerario ausu ita audiunt, vt ea econtrario arguere præsumant, & veritatis verba, quæ non intelligunt, peruertere aliquo modo conantur. De primis conqueritur dominus, ad eosdem dicens, Quare loquelā meam non cognoscitis? quia non potestis audire sermonem meum. Et vt ostenderet eos, qui audire diuina

Pro. 28
Iere. 6.

Iohā. 8

Mar. 7.

1. Tim. 4.

Iucæ. 6

dedignant, ex parte diaboli esse: Qui ex deo est (inquit) verba dei audit, propterea vos non auditis, quia ex deo non estis. Hi ergo & surdi sunt & muti, cum nec aures accommodent ecclesiæ doctoribus, nec quicquam tale aliquando loquantur, Qui nisi conuersi postremo sese offerant Christo, ita ut ipse digito tangat eorum aurem, & salua palatum, nunquam sanitatem consequentur, semper ad ea quæ salutis sunt, surdi & muti erunt: atque ut ita etiam ad malum sicut ad bonum surdi & muti forent, sed ut deterius peccent, & læuam aurem habent qua ea quæ carnis sunt, audivissime audiunt, & sinistram linguam, qua vel nugas garriant, vel alios infament, vel proximo maledicant. Quod nisi tandem ad Christum adduci se permiserint, qui labefacta solo verbo instaurat, quis eos curare poterit? De istis ut reor, prophetauit Apostolus, cum diceret: Sanam doctrinam non sustinebunt, sed ad sua desideria coaceruabunt sibi magistros prurientes auribus, & a veritate quidem auditum auertent, ad fabulas autem conuertentur. Sunt quippe in his plurimi, qui pudendis gentiliū poetarum cantibus tota die operam impendunt, & ne horam quidem diuinarum in ecclesia recitationum vacare auditionibus queunt. Transcamus ad eos, quos auditores tantum & non factores verbi esse diximus; de quibus domini sententia est. Qui audit & non facit, similis est homini ædificanti super terram sine fundamento, in quam illisus est fluuius, & continuo cecidit. & facta est ruina domus eius magna. Audire enim & nolle facere, deficere est. Deficiens autem & se sibi non restituens, quotidie deterior fit, patetque omnibus diaboli insidijs, nulla circumspectæ mentis virtute munitus, tantoque facilius supplantatur, quanto se putat magis tutum. Nam sicut arborem ventorum pulsantem procellis ruere necesse est, cuius radix vitiosa fuerit, ita illum labi quoties voluptatum illecebris prouocabitur necesse erit. Neque minus in istos qui facere nolunt,

quam in illos qui audire negligunt: exclamant, pphetæ, apostoli, euangelistæ, omnes catholici doctores. Cecinimus vobis, & non saltastis, lamentauimus & non planxistis. Quid enim aliud omnes diuinæ continent scripturæ, nisi virtutum laudem, viriorumq; detestationem atq; querelam? Porro istis etiam qui sacra eloquia vel audire renuunt, vel si audiant, secundum ea viuere nolunt, nequiores sunt, qui eadem audiendo coram arguere, atq; iisdem petulanter obrectare auder, & sophismatum strophis docere, ipsa dei præcepta vel impossibilia factu, vel inter se pugnantia, vel aliqua in parte minus rationi consentanea esse, quasi vero quicquam rationabilius, consultius, iustius homo possit indagare, quam hominum opifex præcipere? Si quis tam prophana præsumptione ducitur, inter hæreticos erit habendus, & de fidelium cœtu repellendus, ne sanum gregem morbida cõtaminet pecus. Ad eunt ecclesiam, audiunt epistolas, audiunt euangelia, & sicut in IOHANNES scriptum est, dicunt, durus est hic sermo, quis potest eum audire? Nihil credunt nisi quod naturæ consentaneum putant, & nesciunt omnium autorem supra naturam esse, & vt se talem, pbet, super naturalia loqui operariq; solere. Quibus qui non adhibuerit fidem, necesse est vt dei omnipotentiam denegat, fateaturque quod naturaliter fieri nequit, id nec diuinitus fieri posse. Qua in re naturam deum alterum constituere videntur, si nihil maius deo quam naturæ tribuendum censent, quibus dei verbum respondens, ait. Quæritis me interficere, quia sermo meus non capit in vobis, hoc est, quia non estis capaces a me prædicatę veritatis, ideo in me diuinitatem natura potentiolem, & humani ingenij captu maiorem esse non creditis. Ego autem quod vidi apud patrem, hoc loquor. Ego enim & pater vnũ sumus, vna substantia, eadẽ natura, licet non eadẽ persona, alia q; pe persona est geniti, alia genitoris, & tamen vtriusque vna eademque diuinitas, eadem vis & gloria cum

Matth. 11

Iohan. 6.

Iohan. 8.

B A

sanctospiritu, quem ambo simul spirant, sibi æqualem, sibi que consubstantialem. Quod sanctæ trinitatis mysterium in vna deitate, nisi fides teneat, lingua non explicat. Ob hoc quidam, quia comprehendere nequeunt, retrocedunt, cum potius persuadere sibi deberent, tanto ea magis deo tribuenda esse, quanto minus a nobis, qui homines non dii sumus, possint intelligi. Alioquin fateri oporteret, quod nemo vnquam ausus est dicere, aut deum non esse homine maiorem, aut hominem deo esse æqualem, si ad omnia quæ dei sunt, humani vis intellectus posset penetrare. Sunt tamen nonnulli, qui in peruersitatis suæ proposito ita obdurant, vt credulitatem nostram etiam irridere non dubitent, atque hi fere sunt, qui gentilium philosophorum argutias secuti, nihil credendum putant, quod ipsa hominis ratione queat inuestigari, & suorum ambagibus argumentorum vsi, quicquid non satis intelligunt, id verum esse denegant. A quibus euangelicæ veritatis assertores auersi, ne in tam duro solo frustra verbi semen iaciant, nullam frugem facturum, dicunt, Quia repellitis verbum dei, & indignos vos iudicatis æternæ vitæ, ecce conuertimur ad gentes. Quæ videlicet & audiunt euangelij prædicationes, & quod audiunt, credunt, & quod credunt, opere complere pro viribus nituntur. Vos vero increduli mementote ab ipsa veritate, id est a dei filio dictum, Qui me erubuerit & meos sermones, hunc filius hominis erubescet cum venerit in maiestate sua & patris & sanctorum angelorum. Huius autem hominis infelicitati, quem Christus erubescet, nulla vitæ præsentis infelicitas potest comparari. Nam qui receptus a deo non fuerit in gratiam, a diabolo recipitur in damnationem suppliciumque sempiternum.

Act. 17.

Luc. 9.

¶ De conuersis ad deum.

Cap. X.

VT autem alterum ex his euitemus, alterum sequamur, sarcina peccatorum deposita, quæ nos in abyssum deprimit inferni, ad illa cõuertamur